

ELEGIA *

Elnemzött virág, Isten veled
Nem látja arrod' a rép kikelet,
Ellankadt annak rózsája már.
Oh! Letarolt a kegytelen halál!

Az őszi szél susog parod felett
Tocsirta nem dall neked éneked,
Tavaszi derűje, éjzrak rozd fagyja
Elmulnak, és mi nem látunk - soha!

Szemed nem könnyez többé sohasem
Már fenn honol az ég felhőiben;
Mosolyog az ég utolsó mosolyog,
Talán az a te végző mosolyod!

Juhász Gyula verseit diákkorában, három ízben közölte a Szegedi Napló. Az első két verse *Merengés* és *Mulandóság* címen 1899. május 21-én jelent meg és a Napló akkori szerkesztője, Békefi Antal tette közzé, ahogy Juhász később maga emlékezett vissza első nyomtatott

versére : „Első versemet Békefi Antal közölte a régi Szegedi Naplóban.* Első sikeremet tehát neki köszönhetem.”

Májusban jelennek meg a versek és Juhász akkor a szegedi piarista gimnázium VI. osztályába jár. Már tudja, hogy őszre Vácra megy. Különösebb kedve nincs a papi pályához, de szülei így kívánják és szeptemberben már magába zárja a noviciátus.

A következő év májusában érkezik vissza Szegedre. Maga mögött hagyta a váci intézetet minden rossz emlékével együtt és ismét kezébe veszi a tollat. A Szegedi Napló augusztus 19-én négy Juhász-verset közöl és ezeknek alaphangja már derűsebb, de a későbbi Juhász-melankólia itt is báránnyelű-árnyékot vet a sorokra.

Még ebben az évben a beteg Békefi helyett új szerkesztőt kap a Szegedi Napló Sz. Szigethy Vilmos személyében. Alig ül le íróasztalához, verseket hoz a postás és a versek alatt ott áll írójuk foglalkozása : *tanuló*. Szigethy azt hiszi, új tehetségeket indít útnak, leadja a verseket egy másik diákköltő, Baner Herbert költeményeivel együtt, de néhány sort ír ajánlásul eléjük :

„Most pedig két fiatal diák-poétát mutatok be a közönségnek, akiknek versei jelenleg karácsony napjára látnak először nyomdajestéket. Jellemzésükre legyen elég annyi, hogy még egyikük sincs 17 éves. A bírálatot a közönségre bízom, amely bizonyára szívesen fogadja a tehetséges ifjakat.”

Szigethy szerkesztő úr nagyon rossz karácsonyt szerzett Juhász Gyulának. Nem vette észre, hogy a versek Juhász Antal név alatt jelentek meg és az iskolatársak nem Juhász Gyulának, hanem az állami gimnáziumba járó Juhász Antalnak tulajdonították a verseket a fatális névcsere következtében. Szigethy Vilmos mégis elindított egy új költőt, mert Bauer Herbertből lett később a sok sikert aratott Balázs Béla.

Juhász Gyula negyedikes korában kezdte el a versírást. Második gimnázista korában már olyan jól rajzolta le az állatokat, hogy családja azt hitte, festő lesz belőle. Később a rajzolás mellett verselni is kezdett és összekapcsolta ötödik gimnázista korában a rajzot a verssel. Akkor írta és rajzolta le *Elégia* című versét, amelyet volt osztálytársa, Hubacsek Kálmán makói gyógyszerész őrzött meg és adott át az irodalomtörténetnek.

* Juhász azért írta a régi Szegedi Naplót, mert a Napló mint a haladó polgárság lapja indult és élt Szegeden 1922-ig, mikor Eckhardt Tibor sajtófőnöksége idején kényszerítette a Napló tulajdonosát, hogy vagy adja át a lapot az általa kijelölt új tulajdonosnak, ifj. nemes Endrényi Imrének, vagy betiltja az újság megjelenését. Engel Vilmos, a lap tulajdonosa, sietve adta át az újságot Endrényinek, aki kormánypárti programmal lerombolt mindent, amit a lap addig elért, a szerkesztőség minden tagja kilépett a lap kötelékéből, és ettől az időtől kezdve „új” Szegedi Naplónak nevezték az újságot. L. még Péter László : József Attila Szegeden, It. 1955. 118.